

Nullásgép

Lenyomom a kilincset, és belépek a csarnokba. Nyiratkozni szeretnék, mondom ilyenkor.

– Foglaljon helyet – szól a csilivilvi fodrásznő flegma érdektelenséggel: figyelmének most a keze alatt átalakuló kliensre kell összpontosulnia.

Ez náluk munkaköri kötelesség.

Leteszem a seggem a kanapéra; mellettem egy kopaszodó fazon és egy jó bőr idősebb hölgy ül; az egész termet betöltő tükörben saját magamat látom.

A kicsúcsosodó magas homlok most sem győz meg igazán; kiábrándult arckifejezésem mellett kopaszságom ad visszataszító jelleget markáns megjelenésemnek.

Az ezekből adódó gúnynevem senki számára nem publikus.

– Magácskának milyen vastag haja van – jelenti ki a fodrásznő.

A borraivalóért bókolás jár, ez íratlan szabálynak számít.

– Genetikai adottság – válaszol a kliens, megszólalásmódja átlagosságot feltételez.

Itt valahogy mindig a haj válik központi témává: egyenes haj, rövid haj, sűrű haj, festett haj, őszülő haj, vékony szálú haj... Mintha csak egy olcsó reklámban lennék.

A fodrásznőnek kiábrándítóan kurvas arca van, és egy rég betanult monológot kezd el szajkózni.

Filléres félígazságai csak ezen a helyen nyernek érvényességet.

Filléres félígazságai csak ezen a helyen válthatók pénzre.

– Ha hajmosás közben ujjunkkal körkörös mozgást végzünk a fejbőrön – mondja vállalhatatlan patetikussággal –, a hajhagymák oxigénellátása jelentősen feljavul; a mozgulatsort lehetőleg kétszer ismételjük meg két különböző samponnal: az eredmény sokkal dúsabb frizura lesz.

Ezzel a monológgal értelmiségi látszatot kíván kelteni.

Ezzel az ars poeticával nagyszerűen parodizálja a tudálékosságot.

Az én hajamra viszont képtelen bármit is ajánlani; sajnálom, mondja vállvonogatva, genetikai adottság.

A hátul lévő kopaszfoltom neki semmit nem jelent.

A hátul lévő kopaszfoltomtól teljes mértékben elhatárolódik; álláspontja szerint az öröklődés és a hajhullást okozó tesztoszteron-termelés végképp nem az ő hatásköre.

Állítása szerint a hajbeültetés fájdalmas és drága dolog.

Állítása szerint gyakorlatilag baszhatom.

CSRRR...

Megszólal a mellettem ülő férfi telefonja; mobiljának csengése Püpi barátomat juttatja eszembe.

Püpi haja már kamasz korában elkezdett hullani; a kopaszság volt az oka a gúnynevének.

Ez volt az ok, amiért a szülei is Püpinek hívták.

CSRRR...

Barátomról elsőként az ugrik be, hogy egy este részegen felhívta az anyját, hogy elmondja neki, mennyire utálja; szó szerint azt mondta a muterjának, hogy „dögölj meg, te mocskos kurva, nem bírom elviselni, hogy az anyám vagy!”, majd hirtelen lenyomta a készüléket, és mi tizenöt percen át hallgattuk annak a jó testű göndör ribancnak a kétségbeesett, rimánkodás szerű csörgetését; és hiába mondtuk a barátunknak, hogy nyomja ki vagy kapcsolja ki az egészet a picsába, de nem, ő nem akarta; Püpi meg szerette volna várni, hogy meddig tart az anyja részéről jövő kétségbeesés, hogy meddig tart az a tettetett törődésfeleség, hogy mennyi időt képes kitölteni a mamája felől áramló megjátszott lelkiismeret-furdalás.

Eddig tartott, tizenöt percig.

Az anyja ezután feladta, majd nemsokára Püpi is feladta.

Barátom fél órát várt, ivott még egy kicsit, aztán mérhetetlen szomorúsággal a hangjában elbúcsúzott tőlünk.

Barátom fél óra után ingyen jegyet váltott az örökkévalóságba.

Másnap tudtuk meg, hogy hazafele menet lefeküdt a sínekre, és megvárta az éjfélt; a vagonok a szart is kipréselték belőle.

Püpi-t mi temettük el; a saját pénzünkből dobtunk össze rá.

Az igazi családjára nem számíthatott.

Az apja totál leszarta a fejét. Az apja idő előtt otthagya mindkettőjüket, csak azért, hogy egy másik nőnek csináljon gyerekeket; csak azért, hogy egy másik pereputtyal töltsse az idejét.

Állítása szerint nem volt pénze a fia temetésére.

Állítása szerint mindent megtenne a családjáért.

Püpi anyja meg csak egy csoró fodrásznő, és már másodszor fordult elő vele, hogy az anyagiak miatt nem tudta elkaparni a fiát.

Az első teherbeesése után volt.

Az első akkor történt, amikor nem volt kedve megszülni őt.

A kanapén ülő férfi ezalatt csörgő telefonnal a kezébe feláll, és kimegy; úgy érzem, hasonlítok rá, úgy látom, hogy egyformán kopaszodunk; miközben kilép a csarnokból, az jut eszembe, hogy vajon ki keresheti; megmagyarázhatatlan oknál fogva azon agyalok, hogy vajon mi lehet a beceneve; a tar feje sziluettjének figyelése közben arra gondolok, hogy hogyan hívhatták vagy csúfolhatták a barátai.

Miközben becsapja maga mögött az ajtót, az a költői kérdés is átfut az agyamon, hogy vajon milyen lehet a kapcsolata az édesanyjával.

CSRRR...

Mintha minden egy kicsit felgyorsulna: a felálló kliens nő hirtelen leporolja magáról a hajszálakat, és fizet, a férfi következne, de még mindig nem érkezett vissza a telefonálásból, a mellettem ülő fodros hajú, jó bőr milf előre enged; így a látszólagos érdeklődés és figyelem immáron az én igényeim felé koncentráldik.

– Hogyan szeretnéd? – kérdi a nő, és valamilyen oknál fogva Püpi anyjára emlékeztet; ő is ugyanezt kérdezte tőlem egy részeg házibuli alkalmával, de hát mit is tehettem volna, ez a ribanc már csak ilyen volt, mindenki tudta róla, hogy ő egyszerűen ilyen, hogy

vele nem kell sokat variálni, hogy ő nem az a családatípus, hogy adni lehet neki, ha úgy adódik; Felhő is, E. T. is, Cikka is tudta; ők meg aztán pláne meg is tették volna, igen, egészen biztos vagyok benne, hogy ők mind-mind megtették volna, ha adódik rá alkalmuk.

Nem én vagyok a felelős.

Nem én tehetek róla.

Nem kell, hogy lelkiismeret-furdalásom legyen.

Nem is tudom, hogy mi a fasznak kellett elmondanom; azt meg pláne nem, hogy miért isznak ezek annyit, hogy elfecseggjék a dolgaimat.

– Rövidre, géppel – válaszolom.

A fodrásznő nyír, a férfi még mindig nincs sehol; a hajnyíró gép zúgása egy zakatoló vonat hangjára emlékeztet. Testközelből látom magam a tükörben, és amíg a nő körül-szalad a fejemem, az jut eszembe, igen, valamilyen oknál fogva az jut eszembe, hogy a halálnak bizonyára édeskés samponillata van.

A halálnak csakis édeskés samponillata lehet.

Semmi más, csak édeskés samponillata.

Ez jut eszembe, semmi több.

Simulation of bad quality, installáció, Protokoll Galéria, Kolozsvár, 2002

